

ACTUALITAT | Redacció | Actualitzat el 05/09/2022 a les 07:19

Què és el «quiet quitting» i per què afecta cada cop més persones?

[inici centrareport] Hunter Kaimi és el *tiktok*er estatunidenc que ha creat el terme *quiet quitting* - **renúncia silenciosa** - per definir un fenomen en què molta població jove - i no tan jove - pot veure's reflectida. En un vídeo, que ja té més de tres milions de visites, aquest noi de 22 anys relata per què no està disposat a sacrificar el seu temps personal i la seva salut mental en una feina per la qual no se sent prou compensat.

@hunterkaimi just my thoughts take it or leave it #quietquitting ? original sound - Hunter Kaimi

Diversos mitjans de comunicació s'han fet ressò d'aquest nou concepte de vida, que es defineix com un **canvi d'actitud** davant la feina: no treballar més enllà de les obligacions i l'horari establert, i no oblidar que **hi ha vida més enllà de l'oficina**. En definitiva, renunciar a fer un sobreesforç.

El que remarquen els experts és que el *quiet quitting* no és una qüestió de **mandra**, sinó és una resposta comuna a **"les feines de merda, els caps abusius i els salaris baixos"**, en paraules d'**Adam Grant**, psicòleg organitzacional a l'escola de negocis de la Universitat de Pensilvània.

"Quiet quitting" isn't laziness. Doing the bare minimum is a common response to bullshit jobs, abusive bosses, and low pay.

When they don't feel cared about, people eventually stop caring.

If you want them to go the extra mile, start with meaningful work, respect, and fair pay.

? Adam Grant (@AdamMGrant) August 26, 2022

Són diversos els factors que han influït en aquesta tendència: el **teletreball** durant la pandèmia, que ha canviat les dinàmiques relacionals entre caps i treballadors; el fet que les persones hagin perdut **poder adquisitiu**, amb la qual cosa es preguntin per què han de treballar tant; una voluntat d'**establir uns límits** entre la feina i la vida personal, un cop acceptat que no és cert que el que arriba abans a l'oficina i en marxa l'últim serà el més premiat amb ascensos i augments.

En definitiva, una generació que no sap si arribarà a final de mes per pagar el lloguer, comença a considerar que fer un **sobreesforç** a la feina no val la pena si no obté cap recompensa, i per això comença a presentar la seva "dimissió silenciosa".

[fi centrareport]